

33 Mùa Phật Đản

Tổ quốc vẫn khăn tang, xóm làng điêu tàn! Mùa Phật Đản đến giữa lúc thành phố Sài Gòn thay tên, mọi người miền Nam đang ngơ ngác, lo lắng, hoang mang, sợ hãi... Nhưng

tôi vẫn lặng lẽ lên chùa dự lễ Đức Phật Đản sinh. Sân chùa vắng ngắt, ngay chánh điện cũng chỉ có mấy ông bà già và lựa thưa vài vị tăng lữ đang tụng kinh với tiếng mõ trầm ấm đều đều... Khác hẳn mọi năm; cũng vào ngày này, tháng này tại nơi đây thì các Phật tử và khách thập phương tề tựu đông đúc để lay Phật và sân chùa náo nhiệt với những trò chơi cho các em thiếu nhi cùng múa lân, văn nghệ.v.v... Thay vào đó, là những tiếng loa phóng thanh, tiếng xướng ngôn viên trên đài truyền thanh, truyền hình kêu gọi ngụy quân, ngụy quyền ra trình diện chính quyền cách mạng và yêu cầu chỉ mang theo lương thực và đồ dùng hai ngày mà thôi.

Cha tôi tin tưởng, nên hăm hở đi trình diện và dặn vợ con rằng: *"Mẹ con ở nhà yên tâm. Tôi đi! Hai ngày sau sẽ trở về mà"*. Mà nay đã 33 năm rồi, vẫn không thấy trở về! Một năm sau cũng vào Mùa Phật Đản. Mẹ tôi lấy chồng mới và cùng người chồng đi vượt biên. Trước ngày lên đường, mẹ gọi tôi ra chỗ vắng, căn dặn đủ điều: *"Chăm lo bà ngoại, nuôi 2 em khôn lớn..."* Bà đưa cho tôi 3 chỉ vàng và 3 bộ quần áo mới cho ba chị em ở lại, Mẹ đi!

Bà ngoại thì già, 3 chị em tôi còn thơ dại, nhà cửa trống trơn! Ba chị em tôi liền thôi học. Tôi mua cái ấm nhôm với vài cái ly, hàng ngày nấu ấm nước trà đem ra bến xe bán cho khách quá giang. Hai đứa em còn quá nhỏ, ở nhà phụ ngoại nấu soong cháo và chõ xôi, rồi ba bà cháu cùng gánh ra đầu hẻm Hòa Hưng bán cho khách lao động ăn trước khi đi làm... Bà cháu sống làm than cơ cực bằng sắn, ngô, khoai và còn bị thúc ép đi kinh tế mới. Nhưng được tổ dân phố xét là hộ khẩu 4 người mà không có ai là lao động chính, nên được tạm hoãn.

Thế rồi, cũng vào mùa Phật Đản 3 năm sau, bà ngoại qua đời! Ba chị em tôi chơi vui! Không nơi nương tựa. Đang như cánh lá trôi giữa dòng đời, thì may làm sao. Có ông cán bộ

cấp cao thương tình ra tay cứu vớt... Năm đó tôi đã 19, còn ông 57 tuổi góa vợ từ lâu. Thế là tôi đành lấy ông làm chồng để nương thân và có điều kiện cho hai em tiếp tục đi học trở lại.

Thấm thoát tám năm sau, nhân ngày lễ Phật Đản. Vợ chồng tôi cùng hai em lên chùa lễ Phật. Bất chợt gặp bà Sáu, một bà hàng xóm cũ, nay đang là Việt kiều được nhà nước có chính sách "mở cửa" cho người Việt về thăm quê hương. Chị em tôi mừng quýnh! Sau vài lời thăm hỏi, bà Sáu liền nói về tình hình mẹ tôi cùng ông dưỡng ở bên Mỹ cho chúng tôi nghe. Bà kể:

- Hồi mới qua, bác và mẹ các cháu cũng ở gần nhau; chỉ cách khoảng 10 phút lái xe thôi. Nhưng chẳng bao lâu, mẹ cháu cùng ông dưỡng kính cãi nhau chỉ vì mẹ các cháu chắt chiu tiền bạc, dành dụm để gửi về nuôi các cháu và còn hy vọng tạo điều kiện bảo lãnh cho các cháu qua Mỹ nữa... Ông dưỡng biết được, nhưng ông ta không đồng ý. Nên kính cãi nhau dữ lắm, đến nỗi ông ta đánh mẹ các cháu bị thương phải đưa vào bệnh viện. Còn ông ta bị cảnh sát bắt bỏ tù... Thế là hai người chia tay nhau từ đó! Và cũng từ đó, bác không gặp mẹ các cháu lần nào nữa...

- Nghe bà Sáu nói cho biết sự tình về mẹ mình ở bên Mỹ, khiến tôi vừa buồn, vừa vui. Vui vì, những hờn tủi nghi ngờ về mẹ "nỡ lòng nào bỏ con đi sống an hưởng một mình!" Nay nghe bà Sáu kể đầu đuôi, bỗng sự nghi ngờ được tháo gỡ và tan biến. Niềm hờn tủi, trách cứ mẹ mình... Còn buồn, bởi không biết mẹ mình đang phiêu bạt nơi đâu? Cuộc sống thế nào? Còn sống hay đã chết? Nếu còn sống sao không tin tức gì cho ngoại và ba chị em???

Cách nay hai năm, chồng tôi cũng đã chết vì bệnh ung thư bao tử. Thế là thân phận tôi, xem như kết thúc một mảnh đời nổi trôi trong âm thầm buồn đau, khổ cực nhiều hơn là an vui như bao nhiêu người phụ nữ may mắn khác.

Từ ngày cha đi cải tạo không trở về! Mẹ tôi đi vượt biên biên biệt! Ngoại qua đời và chồng cũng đã chết! Vậy là kết thúc một kiếp hồng nhan đầy gian truân và tràn nước mắt... Hiện tôi đang sống an phận với hai đứa em của mình cũng đã ra trường, và có công ăn việc làm ổn định.

Đến nay cũng đã 33 năm rồi mà vẫn không biết tin mẹ và cha. Thương cha mẹ, nhớ bà ngoại, nhớ ơn nghĩa người chồng đã cư mang...

Hàng năm, cứ vào mùa Phật Đản là ba chị em tôi lên chùa lễ Phật và cúng hương linh bà ngoại, người chồng quá cố. Và nguyện cầu chư Phật độ trì cho cha mẹ trở về với các con.

Phạm Đà Giang

